

кръгла дупчица на такава височина, че момиченцето можеше да гледа прѣзъ нея. И то много обичаше да гледа прѣзъ това малко прозорче на дуваръ: съсѣдската градина бѣше тѣй хубава! Изъ нея растѣха толкова чудни цвѣтя! отъ тѣхъ се носѣше такова благоухание, щото на момиченцето се струваше, като че ли прѣдъ него се открива нѣкакъвъ омагьосанъ кжтъ отъ свѣта. Пикола се вслушваше въ тихия плѣсъкъ на водата въ фонтана, и ней се мержелѣха добри магесници, за които мама ѝ разказваше приказки по празниците.

Прѣзъ есенъта се случи нѣщо необикновено въ съсѣдската вила: нейния старъ стопанинъ, самъ чорѣкъ, отпътува и даде кжщата на едно американско сѣмейство съ много дѣца отъ разна възраст. Американцитѣ бѣха дошли за зимата въ Италия, защото здравето на майката било лошо и заради нея трѣбвало да се живѣе тамъ, дѣто е топло прѣзъ цѣлата година.

Отъ тогава Пиколѣ вече не оставаше по цѣли дни сама. Още отъ утринъта въ съсѣдската градина се раздаваха звѣнките, весели гласове на дѣцата: тѣ тичаха, закачаха се и устройваха разни игри по голѣмитѣ полянки. Пикола се любуваше прѣзъ пукнатината на дѣцата, и ней бѣше весело.

Минаха много дни, докато дѣцата узнаятъ малката съсѣдка. И ето какъ се случи най-сетнѣ това: еднажъ малкитѣ американци играеха въ градината съ своето котенце; тѣ му хвърлѣха една топка, котенцето тичаше слѣдъ нея, подскачаше, буташе я съ крачето си, криеше се въ храсталацитѣ, сгушваше се на земята, а послѣ пакъ се впускаше прѣзъ глава слѣдъ хвърлената топка.